

технології виготовлення продукції, методів випробувань, системи контролю якості виготовлення, збереження, упакування, транспортування, монтажу; зміна цін на продукцію, цін на послуги, по обслуговуванню і ремонту, цін на запасні частини; зміна порядку реалізації продукції на ринку; зміна структури і розміру інвестицій у розробку, виробництво і збут продукції; зміна структури й обсягів коопераційних постачань при виробництві продукції і цін на комплектуючі вироби і складу обраних постачальників; зміна системи стимулювання постачальників; зміна структури імпорту і видів імпортованої продукції.

Список використаних джерел:

1. Гречишникова Н. В. Методологічні підходи до проведення маркетингових досліджень на ринку лікарських засобів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uadoc.zavantag.com/text/16053/index-1.html>.
2. Маркетинговые исследования в фармацевтическом бизнесе. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.apteka.ua/article/10905>.
3. Кирсанов Д. Аптечний ринок України за підсумком 9 місяців в 2017 р.: Аптека.ua. № 41 (1112) 23 жовтня 2017 року. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.apteka.ua/article/431051>.
4. Якість та конкурентоспроможність лікарських засобів. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://rpp.nashaucheba.ru/docs/index-17443.html>.
5. Економіка та організація виробничої діяльності підприємства. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://posibnyky.vntu.edu.ua/ekonomika/43.htm>

УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНИМ РОЗВИТКОМ ПІДПРИЄМСТВ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Занібор Я. І., студент

Науковий керівник: к. е. н., доцент Богашко О. Л.

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

Інновації та інвестиції, які в переважній більшості до цього часу розглядалися як сучасні засоби подолання кризового стану не є панацеєю від всіх проблем, але дозволяють тимчасово покращити фінансово-економічну ситуацію не тільки на рівні підприємства, але і країни. Адже, наявність структурної кризи в економіці України суттєво ускладнює процес управління сучасними підприємствами і змушує здійснювати пошук нових підходів до управління вітчизняними підприємствами і формування їх організаційно- економічного механізму.

Аналіз спроможності, можливості й готовності підприємства до інноваційного розвитку повинен здійснюватися з урахуванням стратегічного напрямку діяльності підприємства, який визначається конкретними економічними обставинами, інвестиційними можливостями та цілями

підприємства щодо окремих продуктів, ринків, конкурентів і т. ін. Після того, як визначено бажаний напрямок інноваційного розвитку підприємства, необхідно проаналізувати, наскільки можливості інноваційного потенціалу підприємства відповідають обраному стратегічному напрямку. Це дозволить оцінити спроможність підприємства до інноваційного розвитку, а також особливості його сприйнятливості до реалізації інновацій. Урахування ряду умов, що сприяють чи перешкоджають впровадженню інновацій (економічних, ресурсних, факторів державного регулювання, соціальних, ринкових, міжнародних тощо), та аналіз цих факторів дозволяє оцінити наявність умов, що визначають можливості підприємства в здійсненні інноваційної діяльності [2].

Готовність підприємства до інноваційного розвитку може бути охарактеризована як сприйнятливість підприємства до інновацій, яка визначається різними факторами, основними з яких є характеристики організаційної структури, особистісно-психологічні характеристики членів колективу, характеристики зовнішнього оточення та внутрішньо організаційних зв'язків підприємства. З огляду на надзвичайну важливість інвестиційної складової інноваційного процесу на підприємствах доцільним виявляється формування інноваційно-інвестиційної стратегії, під якою доцільно розуміти формування на довгостроковій основі принципів напрямків інноваційної діяльності підприємства із урахуванням найбільш ефективних варіантів їхньої інвестиційної підтримки. Реалізація інноваційно-інвестиційної стратегії повинна передбачати оцінку результативності інвестування в інновації, яка б базувалася на аналізі показників ефективності інвестицій. Таким чином, ефективне управління інноваційно-інвестиційною діяльністю підприємств є одним з найбільш перспективних напрямків розвитку підприємств в сучасних умовах господарювання.

Управління інноваційно-інвестиційною діяльністю підприємства передбачає управління вкладеннями інвестиційних ресурсів у процес, спрямований на впровадження науково-технічних розробок з метою освоєння випуску інноваційної конкурентоспроможної продукції та покращення її якості, постійне удосконалення технології виготовлення та зайняття підприємством відповідної ніші на внутрішньому і світовому ринках [3].

Основною метою управління інноваційно-інвестиційною діяльністю є створення механізмів ефективної взаємодії усіх складових науково-технічного розвитку підприємств, їх збалансованості та пропорційності, забезпечення високих темпів інноваційного розвитку необхідними інвестиційними ресурсами та підвищення ефективності використання коштів, вкладених у процес їх розширеного відтворення. Лише активізація процесу інвестування в інноваційний розвиток може викликати якісні зрушення в техніці і технології виробничої бази промислових підприємств та покращити кінцеві економічні результати їх діяльності на основі підвищення якості управління з бігом інвестиційного попиту і інвестиційної пропозиції на ринку інвестиційних товарів.

Стратегічне управління інноваційно-інвестиційною діяльністю підприємства передбачає розробку стратегії, за якою визначаються найдоцільніші способи та шляхи вкладення інвестиційних ресурсів у процес, який спрямований на впровадження науково-технічних розробок з метою освоєння випуску конкурентоспроможної інноваційної продукції та покращення її якості, постійне удосконалення технології виготовлення та зайняття оптимальної ніші підприємством як на внутрішньому так і зовнішньому ринках. Для цього інноваційно-інвестиційна стратегія підприємства повинна мати комплексність, цільову спрямованість, безперервність і містить чіткий напрям розвитку підприємства на довгострокову перспективу. Подолання окремих проблем та впровадження сучасного інструментарію інвестиційного менеджменту і стратегічного планування інноваційних зрушень на підприємствах сприятиме їх переорієнтації на інноваційний шлях розвитку.

Список використаних джерел:

1. Богашко О. Л. Інвестиційне забезпечення інноваційного розвитку економіки України / О. Л. Богашко // Наука й економіка. Науково-теоретичний журнал Хмельницького економічного університету. Випуск 2 (10). – Хмельницький, 2008. – С. 222 – 225.
2. Юрій Е. О. Теоретичні засади стратегічного планування діяльності підприємств / Е. О. Юрій // Науковий вісник Буковинської державної фінансової академії. Економічні науки. – Вип. 6. Чернівці. – 2010 р. – С. 191 – 196.
3. Язлюк Б. Економічний зміст інвестиційно-інноваційної діяльності підприємств та напрямки її трансформації / Борис Язлюк // Наука молода: зб. наук. праць молодих вчених Терноп. нац. екон. ун-ту. – Тернопіль: Економічна думка, 2010. – Вип. 6. – С. 47–51.

ІННОВАЦІЙНА СКЛАДОВА ЯК ОСНОВА РОЗВИТКУ АГРАРНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Кірдан О. П., к. е. н., доцент

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

Аграрний сектор є основним складником національної економіки, який значною мірою визначає соціально-економічний розвиток та формує продовольчу безпеку України.

Широке застосування інновацій є одним з найбільш дієвих і ефективних засобів підвищення ефективності агропромислового виробництва та, відповідно, формування продовольчої безпеки. Інновації сприяють росту продуктивних сил, удосконаленню організаційно-економічного механізму в аграрному виробництві та розвитку сільських територій. Інноваційний розвиток передбачає використання сучасних технологій агровиробництва, високоефективних сільськогосподарських культур, інформаційних та управлінських технологій.